

Поезія

Анастасія Федорюк

Кохай, кохай себе й усіх до без тям
Кохай, бо всьому є кінець
Що б серце рило довгі
ями
І зводило усе на внівець

Кохай, бо завтра вже не буде
Тебе палкого до сердець
І тіло буде твоє скуте
Поки не зірветься терпець

Кохай допоки ти живеш на світі
Допоки серце твоє в цвіті
І іскри поки не спітніли

Допоки кров тече у твоїх жилах
Допоки ти літаєш ще на крилах
Кохай, бо всьому є кінець!

Все життя вона одягала корони
Ніжні, тендітні світло-рожеві сукні
Мріяла досягати далекі кордони
І не бачити жахливі скорботні трутні

Вона благала Бога про життя
Життя якого вартий кожен
Шукала те таємне укриття
Знайти яке ти не спроможен

Мріяла співати кожного ранку
Пити чашку кави за сніданком
Дивиться на сонце через фіранку
І милуватись казковим світанком

Не бачила надії погаслі
Носила тепло в своїм серці
Мріяла одягати жіночні туфлі
А насправді одягнула берці

ти моя зневолена й покірна, доле
моя нещадна туга та палка журба
моя прекрасна й бідна воле
густа і тиха, мовчазна юрба

моє прекрасне світло, зорі
мої такі палкі слова
мої думки завжди прозорі
ти вічна чорна і сумна вдова

ти моя вічна ватра
яка завжди палає в мені
ти моя точна карта
яку найважче знайти тобі

ти моє найпрекрасніше диво
найперша серед купи чудес
я палаю з тобою заживо
але завжди торкаюсь небес

без тебе не було б мого життя
яке кожному варто прожити
тільки з тобою є моє каяття
і наперед не треба ворожити

Вона була покірною
Покірною собі, думкам і покірною тобі
Та по при цьому була вірною
Вірною собі, думкам і вірною тобі

Його очі були схожі на води

Ну, а запах схожий на трави
Не відчувала ще такої я свободи
І не пила такої болючої забави

Його слова поїдали мене з середини
Ну а запах зводив з розуму ззовні
Не відчувала я такої ще впадини
І не писала вірші тобі любовні

Не дихала я тобою, твоєю наснагою
Твою впертістю, твоєю отрутою
Убила себе своєю ж жалюгідною сагою
Огорнула тебе своєю покутою

Розривала твоє серце на частини
І молилася за твою вічну душу
Не мала твого тіла й третини
Але мріяти про нього мушу

Мушу жити тим чого не маю
Кохати те чого давно не має
І хоч з тобою я щоночі дрімаю
Тебе у мене, на жаль, немає

Мушу писати про пройдені ріки
Затуляти твої зморені вже повіки
Без страху слухати твої доріки
Адже ти мої найбільші ліки

Зрозуміти життя на яке я не варта
Зрозуміти для чого ти в світі є
І хоч твоя розмова відверта
Не знаю таке почуття даремне чие

Мої почуття не варті й болю
Не варті мурах і твого тепла
Ніколи не відчую твою волю
Навіть коли погубить мене імла

Навіть в імлі я буду кохати
Кохати тебе завжди, повсякчас

Не було ще такої в мене втрати
Коли в мені вогонь тебе погас

Назви хоча б єдину пісню
У якій не було згадки про тебе
А я твою ще мрію здійснию
Але хіба якщо забуду про себе

Ти пробач за болючі страждання
Мої сльози й ні краплі терпіння
І моє таке наївне жадання
Що звучить як постійне сумління

А твоє тихе мовчання
Очі наповнені сльозами
Було схоже на кохання
яке не змиється й грозами

Ну а даремна байдужість
Ледь не сильніша із принципів
Але наша велика дужість
Робить так аби ти темнів

А як же кохання
Та воно безнадійне
І твоє вічне страждання
І моє покарання постійне

З кожним твоїм дотиком
моє тіло наповнялось мурахами
І здавався ти для мене спокусником
хоч ходили підробленими шахами

я молилась на пісню
а повинна була на Бога

відчувши сльозинку пізню
де в світі є краще дорога

танцювала складні менуети
присвячувала комусь поеми
малювала тихенько портрети
і мріяла про райські едеми

чула тільки твій голос порою
і відчувала твої парфуми
ішла додому темнотою
мене лякали тільки думи

Ти забудеш мене колись
Подих мій, мої провини
І не будеш казати "корись"
А німіти цієї ж хвилини

Не відчуєш ніжність моїх рук
Що розносить мурахи по тілу
Не витерпиш жахливих мук
Не переплинеш корячись Нілу

Не заспіваєш своїх пісень
Таких ніжних, колись знайомих
Попадеш у свою мішень
Не почуєш думок нерухомих

Не згадаєш і брехливих слів
Які промовляв щохвилини
Не сплетеш більше вузлів
Не проллеш сльози й краплини

Я не варта сліз, не варта пробачень
Не варта болю, не варта жаги
Життя набуде колись інших значень
І не буде тебе та тієї жалюгідної снаги

вперше у житті побачив сонце
воно не засліпило мене..ні
подивившись у своє віконце
з'явилась усмішка на мені

воно було таким прекрасним
прекраснішим ніж хмари
хоч і життя було нещадним
його розмили різні пари

воно відблискувало мені
на сонці радісно все мерехтіло
хоч дні сірі були й нудні
серденько моє раділо

воно пливло по річці
по річці спокою й журби
не відблискувало й свічці
було багато дружньої юрби

сонце ховалось за дерева
проміння гріли душу всім
не бачив ще такого я марЕва
у сонці ранішнім, святім

Ти забудеш мої слова
Не згадаєш ніколи вже пісні
Твоя думка ще досі жива
Ну а вчинки думаю пізні

Твої рими втратили суть
Ну а ноти розчинили мінори
Твоя нещадна бідна лють
Прикрасить щоденні позори

Твої крила згорять вщент

Ну а голос буде тремтіти
Щоб відчути момент
Легше постійно німіти

Мої крики ти повинен почути
А подих зламати на частини
Слова та підтримку відчути
І не одягнути жодної наместини

Зорі

хочеш я забуду роки життя
ліси поля а можливо й води
та ніколи не забуду твоїх очей каяття
навіть якщо не відчую омріяної свободи

я ніколи не забуду ночі
коли тихенько співала на дворі
відчувала парфуми жіночі
та дивилась на ясні зорі

а вони були такі схожі на тебе
усміхались мені й обіймали
говорили немає чогось краще себе
а дерева сумні й велетенські дрімали

говорили я схожа на квіти
білі троянди дощем умиті
так люб'язно прагли зігріти
і хотіли щоб стали губи обвиті

Я обіцяла не стратити свободу

у серці розіллявши біль
Відчувши мелодію й турботу
Перекинулась доля мимовіль
Я обіцяла перейматися тобою
Поки не втратила сумнівну чесноту
В життя пішла зібравши зброю
Дивившись в довгу пустоту
Вже навіть пісня звучить крізь сльози
Моє бажання зупинити світ
І як би не ляли всі бурхливі грози
Буде прокляття на моїх сотню літ
Ніколи не забуду про нічне небо
Яке вказало шлях на майбуття
І висміяло мене ганебно
Та не зламало чесного життя

Милуватись чужими плечима

А я мрію говорити віршами
Не піснями, словами, очима
Насолоджуватись теплими душами
І чиймись чужими плечима

А я мрію вірити в диво
Не малюючи пентаграми
Ніколи не жити мінливо
І боятись чужої драми

А я мрію пам'ятати моменти
Сумні, перші й ніжні мов квіти
Виконуючи складні елементи
Сльози прокляті вперто терпіти

А я мрію говорити про щастя
Ночами проходивши ріки
Відчувати п'яне до болю сум'яття
Затуляти зморені вже повіки

І хоч залишуться мрії, надії
Пожежа у серці давно негасима
Не проживу найкращої події
Але милуватимусь чужими плечима

а я грала тільки очима
не в театрі, не стояла в музеї
милувалась чиймись плечима
та не бачила чужої ідеї
бувало грала словами
лагідними мов літо
умивала лице сльозами
падала в золоте жито
інколи співала у пісні
про найкращі години
та стали вони зловісні
через мої провини
і зав'яли всі пахучі квіти
почорніли вугільні ромашки
почали складати заповіти
на старі, не розпущені казки

вона носила квіти у волоссі
хоча казав їй, що дарма
та як б кричали безголосі
не покинула свого ярма

коли здавалось серце спині думи
і тихий спів охопить сонну пустоту
численні, голосні крикливі тлуми
побачать мою нещадну бідоту

моя увага буде у польоті
забуду я на мить, хто я тепер
у теплій, голосній темноті
спишу й зламаю сотні пер

і все для того, щоб світило сонце
і все для того, щоб настала ніч
у брудне, заляпане віконце
побачу полум'я давно горящих свіч

а головне у серці приховати правду
а головне не втрати зв'язок
ніхто не дасть знайти відраду
хоча зірве ніжний бузок

думки від холоду зігріють душу
погляд зупинить час та світ
себе забути слабко змушу
складений давно вже звіт

А як тобі дивитися у вічі
наповненого страху та жалю
Живучи як в оглушеній притчі
Хоча нікого зовсім не маню

А як тобі дивитись прямо ярами
Вже потім розуміти, що дарма
Хіба є щось смішніше драми
В якій померли не дарма

А як тобі іти босоніж
Коли літають на перах
Із каменями упереміш
Стирати ноги, б'ючи в прах

А як тобі чекати того
Коли у тілі є ненависть
Закривати очі чужого
Та чинити дурну ласкавість

А як тобі боятись сказати
І знаю, що душа моя чиста
Вже не буду брехати
Не розмикати свої вуста

А як тобі кричати
У туманному світі
Та не хочу мовчати
У цьому столітті

А як тобі коли сонце буде в зеніті
І туман розвіється по колу
Тоді страхи мої набуті
Будуть не вірити жодному слову

А як тобі коли з сильнішими, стаю слабкою
Мої потоки вітру проникаючи в тіло
Розіллються на асфальті рідиною
Димом, все з якого в серці осіло
